

Pastýřský list k závěru Roku rodiny

(Přečtěte při bohoslužbách v neděli 5. 10. 2014)

Drazí bratři a sestry,

v Roce rodiny jsme se několikrát pokusili společně se zamyslet nad důležitými otázkami rodiny. Jsem rád, že jste živě reagovali na některé podněty, že jste se také pokusili o konkrétní kroky k pozvednutí vaší křesťanské rodiny. To je povzbuzením i pro mě. Když vidím, že se o pozvednutí rodiny snažíme společně, věřím, že se nám společně podaří přispět k ozdravení rodin, na nichž je závislá budoucnost církve i společnosti.

Ukázali jsme si, že manželství není jen nějaká obyčejná věc, ale že je to společná cesta ke svatosti, ke společnému štěstí bez konce v nebi. Modlitba nás otevírá pro Boha a Boží láska, kterou si navzájem darujeme, umožňuje zkušenost štěstí z Boží blízkosti. Naopak k největší katastrofě lidských dějin došlo, když člověk neposlechl Boha, ba jednal, jako by Boha nebylo, jako by ho nepotřeboval. Sám si začal hrát na Boha, který rozhoduje o dobru a zlu.

Život bez Boha se stal životem bez lásky a bez naděje. Přijaté Boží milosrdenství však přináší odpuštění a novou naději. Život se zmrtvýchvstalým Kristem dává účast na vítězství, jak jsme zakusili v době velikonoční. Pak jsme poznali, že kdo má Ducha Svatého, miluje, tedy zachovává přikázání lásky k Bohu a bližnímu. Svátost manželství je svátostí lásky. Jako manželé máte vlastní stavovské poslání: být zvláštními strážci lásky v církvi a ve společnosti. Život otevřený Boží lásce je náročný, protože vyžaduje zapření sebe, ale je nádherný a přináší uzdravení světa.

Někdy se lidé ptají: Nestačí nám lidská láska ke společnému štěstí i bez svatby? Lidé, kteří se nechtějí zavázat manželským slibem, jako by říkali: *Budu s tebou tak dlouho, dokud se mi budeš líbit a dokud mě budeš bavit, dělat mě šťastným. Pak tě jako nepotřebného opustím, protože mi nejde o tebe, ale o mě. O Boží požehnání k manželství nestojím, protože spoléhám jen na sebe.* Dokud se takoví lidé neobrátní znovu k Bohu, nemají právo na odpuštění ve zpovědi a na svaté přijímání. Vám, kteří jste se kdysi vydali takovou cestou, nabízím Boží pomoc a požehnání Vašemu společnému životu skrze svátost manželství, kterou můžete přijmout i dodatečně.

Většina lidí ví, že úmyslný potrat je těžkým hříchem vraždy nevinného člověka, který se ještě nenarodil. Je třeba však připomenout, že nezáleží na způsobu potratu, že použití dnes státem schválené „potratové pilulky“ je stejnou vraždou jako chirurgický potrat. Každý lékař, který pilulku předepíše, žena, která ji použije, ale i všichni, kteří ji k tomu nutí, jsou stejně jako při chirurgickém potratu vyloučeni z přijímání svátostí, dokud nedosáhnou zrušení trestu. Těm z vás, které stihl tento trest a chcete se smířit s Bohem, může poradit každý zpovědník.

Někteří si myslí, že se ubrání potratům tak, že budou používat antikoncepci. Svatý Jan Pavel II. píše: *Antikoncepce a potrat jsou v morálním smyslu naprosto rozdílná zla. Jedno popírá neporušenou pravdu sexuálního aktu jako vlastního vyjádření manželské*

lásky, druhé pak ničí život člověka. To první odporuje ctnosti manželské čistoty, to druhé ctnosti spravedlnosti a ve skutečnosti přestupuje příkázání „nezabiješ“.¹

Velkou bolestí je pro manžely situace, kdy nemohou mít děti. Oplodnění ve zkumavce však není z mravního pohledu správným řešením. Dnes už existuje skutečná léčba neplodnosti. V každém církevním centru pro rodinu dostanete kontakt na odborníky, kteří léčí manželskou neplodnost, ale i na ty, kteří učí přirozeným metodám regulace porodnosti.

Někteří prosazují manželství dvou mužů nebo dvou žen. Takové manželství není možné nikdy, protože nemůže být otevřeno přirozenému plození dětí. Někteří se snaží změnit pohlaví. To ve skutečnosti nejde, protože pohlaví neurčují jen pohlavní orgány, ale mužskostí nebo ženskostí je poznamenána každá buňka v těle. Kdybychom toto chtěli měnit, museli bychom se podruhé narodit.

Drazí bratři a sestry,

vím, že tato témata jsou velmi náročná. Přesto je mou povinností to všem jasně říct. Kdybych vám zamlčel tak důležité pravdy, byl bych špatným biskupem. Pravdu musíme říkat, i když není příjemná. Toužíme přece po věčné spáse. Manželství vidíme jako společnou cestu ke svatosti. Na cestě svatosti čeká každého boj s Božím nepřítelem i s vlastní slabostí. Jestliže jsem v prvním listě k Roku rodiny vyzval, abychom se v každé rodině pokusili udělat aspoň malý krůček na cestě ke společné modlitbě, dnes vás prosím, abyste poctivě přemýšleli před Boží tváří o těch zmíněných tématech, která se vás týkají. Začněte hledat cestu k pochopení a přijetí Božího pozvání na cestu ke svatosti, která se týká celého člověka a celého života, nejen našich zbožných citů. Mějte odvahu vyhledat dobrou duchovní radu a dělat postupné krůčky k nalezení harmonie vlastního života s Božím plánem. Změna bude tím těžší, čím víc nás ovlivňuje společnost, která se hrdě nazývá ateistickou, tedy odmítající Boha, či nepočítající s Bohem. Do této společnosti nás Bůh poslal ne proto, abychom s ní splynuli, ale abychom v ní byli světlem a solí. Nejprve musíme důvěřovat Bohu víc než vlastním názorům přejetým ze světa. Pak můžeme být nástrojem Božího působení, praktickým příkladem člověka žijícího s Bohem v krásném a šťastném přátelství. Nic se nebojme. Mučedníci, kteří vydávali svědectví Kristu vlastní krví v dějinách i v současnosti, to měli těžší.

Modleme se za sebe navzájem, abychom uměli slyšet Boží volání a také se Bohem nechali vést. Modleme se zvláště za ty, pro které je poslechnutí Boha mimořádně těžké. Modleme se za synodu biskupů o rodině, kterou dnes zahajuje papež František. Já tam zastupuji české biskupy a denně se za vás modlím. Čím více se vás k modlitbě přidá, tím více vyprosíme. Pán Ježíš přece slíbil: *Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoliv věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce.*²

Všem vyprošuje světlo a sílu Božího Ducha a všem ze srdce žehná

arcibiskup Jan

1 Jan Pavel II. v Evangelium vitae (čl. 13)

2 Mt 18,19